

JUBILEJNÁ KATECHÉZA

August

MATKA SVÄTEJ NÁDEJE

KREŠŤANSKÁ NÁDEJ

Prežívame Jubilejný rok – rok nádeje. Prečo zvolil pápež František ako tému pre Jubilejný rok 2025 práve nádej? Žijeme v dobe veľkých utrpení: hrozných vojen, násilia, egoizmu, neúcty k ľudskému životu, rozvrátených rodín a vzťahov. V dobe, kedy sa kresťanská viera a prax vytrácajú, čím sa vytrácajú aj hodnoty, ktoré kresťanstvo vstúpilo do našej kultúry. Dá sa povedať, že žijeme v dobe novopohanstva. Na porovnanie: vieme, že bolo starovekou rímskou praxou vydať nechcených novorodencov napospas živlom a zvieratám. Prví kresťania získali pozornosť okolitej rímskej kultúry práve svojou ochotou zachrániť a prijať tieto opustené deti. Dnes vo väčšine krajín Západu môže byť nenarodené dieťa potratené kedykoľvek počas tehotenstva, až do okamihu narodenia. Francúzsko – nazývané „prvá dcéra Cirkvi“ – sa stalo prvou krajinou na svete, ktorá právo na interrupciu zahrnula do svojej ústavy! Ako sa dnes k tomu postaví kresťania? Máme ešte nádej, že sa to môže zmeniť?

Mnohí ľudia, a to často práve mladí, už nevidia východisko zo spleti všetkých problémov a rezignujú. Volia si radšej chvíľkové útechy vo forme alkoholu, drog, neviazaného života, hlučných zábav, ukrývajú sa do virtuálneho sveta, alebo si dokonca volia exit (odchod) z tohto života, pretože viac nedokážu uniesť temnotu, v ktorej sa ocitli. Kto nám dá novú nádej?

Pápež František počas generálnej audiencie 11.1.2017 povedal: „Sme pokúšaní hľadať útechy, dokonca aj chvíľkové, ktoré zdanlivo naplňujú prázdnotu samoty a zmierňujú námahu veriť. A myslíme, že ich môžeme nájsť v tej istote, ktorú môžu dať napríklad peniaze či spojenectvo s mocnými ľuďmi, alebo v istotách svetskosti či vo falošných ideológiách. Niekedy ich hľadáme v takom bohu, ktorý by ustupoval našim požiadavkám a zázračne by zasahoval, aby zmenil skutočnosť a urobil ju takou, akú ju chceme my; to je práve ten idol, ktorý ako taký nemôže nič urobiť, je bezmocný a lživý. Nám sa však páčia modly, tak veľmi ich máme radi! Raz som v Buenos Aires musel ísť z jedného kostola do druhého, asi tak kilometer. Šiel som pešo. Po ceste je park a v parku boli malé stolíky – bolo ich množstvo –, pri ktorých sedeli veštcí. Bolo tam mnoho ľudí, dokonca stáli v rade, bolo ich hojne. Podáš mu ruku a on začne... Nuž, reč je stále tá istá: v tvojom živote je istá žena, je tu prichádzajúci tieň, avšak všetko dobre dopadne... A potom mu zaplatíš. – A toto ti dáva istotu? Je to istota – prepáčte mi to slovo – jednej hlúposti. Veď toto je modla: šiel som za veštcom, za jasnovídkou, alebo mi čítali z kariet – a nakoniec sa mi darilo lepšie. Nechajú ňu zaplatiť za to, že ti dajú falošnú nádej. Kupujeme falošné nádeje. A na tú, ktorá je nádejou nezištnou, na tú, ktorú priniesol Ježiš Kristus – zadarmo, daroval život za nás –, na tú sa až tak nespoliehame...“

My ako kresťania predsa vieme: „*Pravé svetlo, ktoré osvecuje každého človeka, prišlo na svet. ... a tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi: tým, čo uverili v jeho meno*“ (Jn 1,9; 12).

Kresťanská nádej nie je nejaký lacný optimizmus v zmysle, že „nejako bolo, nejako bude“, ale má pevný základ v nádeji s veľkým J – v Ježišovi Kristovi, ktorý prišiel na svet ako svetlo: „*Ja som svetlo sveta. Kto mňa nasleduje, nebude chodiť vo tmách, ale bude mať svetlo života*“ (Jn 8,12).

Svetlo ukazuje cestu, chráni pred pádom a vedie k cieľu. Kristus je svetlom, ktoré dáva zmysel, smer a cieľ nášmu putovaniu. Panna Mária ohlásila ako ranná zornica, ako hviezda morská, príchod Slnka spravodlivosti. Tá, cez ktorú prišla na svet nádej, je právom nazývaná Matkou svätej nádeje. V tejto náročnej dobe – veď každý z nás nesie svoj kríž, či už je to žiaľ zo straty blízkeho človeka, rozpad manželstva, poblúdenie svojho dieťaťa, alebo nevyliciteľná choroba – Panna Mária chce každému z nás priniesť svetlo nádeje. Ona pozná utrpenie ľudstva, utrpenie človeka, ona pozná tvoje aj moje utrpenie. Počas svojej druhej návštevy Slovenska nám sv. pápež Ján Pavol II. v Šaštíne adresoval nádherné slová, prýštiace z jeho osobnej skúsenosti: „*Je dobre, keď má človek niekoho, s kým sa môže podeliť o radosti a žiale. Je dobre, keď máte vo vašej veľkej slovenskej rodine Matku, ktorej možno dôverovať a zveriť jej všetky bolesti a nádeje.*“

PANNA MÁRIA MATKA SVÄTEJ NÁDEJE

V bule o vyhlásení riadneho jubilea roku 2025 *Nádej nezahanbuje* pápež František napísal: „Nádej nachádza svoje najvyššie potvrdenie v Božej Matke.“

Už v Starom zákone v Knihe Genezis na začiatku dejín spásy čítame, že po páde prvých ľudí, ktorí stratili takmer všetko a museli opustiť raj – odišli zo svetla do tmy – je im v tejto beznádejnej situácii dané prisľúbenie spásy: príde žena, ktorá prinesie víťazstvo – jej potomstvo rozšliape hlavu hada. Boh tu zjavuje svoje riešenie na každú bezvýchodiskovú situáciu, kedy sa nám zdá, že je všetko stratené: posla Ženu – Máriu, aby nám priniesla nádej, aby nám priniesla spásu. A to platí aj pre náš dnešný svet! Pýtali sme sa: Kto nám dá novú nádej? Odpoveď je: Panna Mária.

Podobne ako Abrahám, ktorý proti nádeji v nádeji uveril, že sa stane otcom mnohých národov, podľa slova: „Také bude tvoje potomstvo“, hoci bol už v pokročilom veku a vedel, že je odumreté Sárino lono, aj Panna Mária uverila, že sa stane matkou Mesiáša, napriek svojmu sľubu panenstva. Ona v sebe „počala“ a nosila nádej už pred vtelením Božieho Syna.

V Knihe múdrosti je vtelenie Božieho Syna opísané takto: „*Kým všetko objímalo hlboké ticho a noc v rýchlom behu došla do polovice, zoskočilo tvoje všemohúce Slovo z neba, z kráľovského trónu ... doprostriedka zeme, odsúdenej na záhubu*“ (Múd 18, 14-15).

Advent a Vianoce sú tajomstvom svetla, ktoré prichádza do tmy. Avšak nie je to lacná romantika, je to začiatok boja svetla a tmy, ktorý vyvrcholí na Kalvárii, aby nám Zmŕtvychvstalý mohol darovať nový život vo svetle vykúpenia.

Už pri návšteve Alžbety je Mária „pútničkou nádeje“, aby priniesla posvätenie Jánovi Krstiteľovi, ktorého poslaním bolo pripraviť cestu Pánovi, pripraviť srdcia ľudí zrieknutím sa života v tme hriechu a na prijatie Mesiáša.

Panna Mária nielen predchádzala ale aj sprevádzala Ježiša a zdieľala s Ním ako Matka všetky radosti a bolesti. V bule *Nádej nezahanbuje* čítame: „Ako každá matka aj ona pri každom pohľade na svojho Syna myslela na jeho budúcnosť a určite v jej srdci zostali vryté slová, ktoré jej adresoval Simeon v chráme: ‚On je ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých v Izraeli a na znamenie, ktorému budú odporovať, a tvoju vlastnú dušu prenikne meč‘ (Lk 2, 34 – 35) A keď pod krížom videla nevinného Ježiša trpieť a zomierať, hoci prežívala neznesiteľné bolesti, opakovala svoje „áno“, nestratila nádej a dôveru v Pána. Takto pre nás spolupracovala na naplnení toho, čo jej Syn povedal, keď ohlásil, že bude musieť „mnoho trpieť, starší, veľkňazi a zákonníci ho zavrhnú, zabijú ho, ale on po troch dňoch vstane z mŕtvych“ (Mk 8, 31), a zmietaná touto bolesťou, ktorú z lásky obetovala, sa stala našou Matkou, Matkou nádeje.“

A pápež pokračuje: „Nie náhodou ľudová zbožnosť naďalej vzýva Pannu Máriu ako *Stella maris*, čo je titul vyjadrujúci pevnú nádej, že v búrlivých premenách života nám Matka Božia prichádza na pomoc, podopiera nás a pozýva nás dôverovať a naďalej dúfať. V tejto súvislosti rád pripomínam, že svätýňa Panny Márie Guadalupskej v Mexico City sa v roku 2031 pripravuje na oslavu 500. výročia prvého zjavenia Panny Márie. Prostredníctvom mladého Juana Diega nám Matka Božia odovzdala revolučné poslanstvo nádeje, ktoré aj dnes opakuje všetkým pútnikom a veriacim: ‚Nie som tu vari

ja, ktorá som tvojou matkou?“ Podobné posolstvo je vtlačené do srdc v mnohých mariánskych svätyniach na celom svete, ktoré sú cieľmi množstva pútnikov, zverujúcich Matke Božej svoje starosti, trápenia a očakávania. V tomto jubilejnom roku nech sú tieto svätyne posvätnými miestami prijatia a privilegovaným priestorom na zrod nádeje. ... Som presvedčený, že všetci, najmä tí, ktorí trpia a podstupujú rôzne súženia, budú môcť zakúsiť blízkosť najlaskavejšej z matiek, ktorá nikdy neopúšťa svoje deti a ktorá je pre svätý Boží ľud „znamením bezpečnej nádeje a útechy“.

PANNA MÁRIA NÁS ČAKÁ NA ÚHORNEJ

Ako si môžeme prehľbiť svoju nádej počas tohto Jubilejného roku? – Poďme k Márii, Matke svätej nádeje! Putujme k nej do mariánskych svätýň, ktoré sú „privilegovaným priestorom na zrod nádeje“ (NN). V našej Rožňavskej diecéze je takýmto privilegovaným miestom nádeje diecézna mariánska svätyňa Panny Márie Snežnej v Úhornej. Panna Mária tu oddávna priťahovala svoje deti, aby im darovala uzdravenie a útechu. Pôvodná drevená kaplnka nad obcou Úhorná bola posvätená 31. mája 1813. Trochu nižšie pod kaplnkou vytekala z prameňa voda. Sem prichádzali matky so svojimi zrakovo postihnutými deťmi prosiac o ich uzdravenie. V lete roku 1925 na toto miesto pritiahla Panna Mária aj bohoslovca Štefana Herka, ktorý sa v blízkych kúpeľoch Štós liečil na tuberkulózu v pokročilom štádiu a vykašľoval z pľúc krv. Pri svojich prechádzkach po okolí sa dostal ku kaplnke i k neďalekému prameňu. Pri prameni prebdel v modlitbách celú noc. Toto miesto si oblúbil a chodieval sem častejšie. Prosil Pannu Máriu o svoje uzdravenie a sľúbil jej, že ak sa uzdraví, postaví jej priamo pri prameni kaplnku. Jeho zdravotný stav sa zlepšil, v roku 1929 bol vysvätený za kňaza a splnil svoj sľub. Pri prameni postavil kaplnku a do nej vložil dvojmetrovú sochu Panny Márie. Kamene z bieleho kremeňa na stavbu kaplnky-jaskyne priniesla mládež z Úhornej, zo Smolníka a Krásnohorského Podhradia. Kňaz Štefan Herko, vďačný Pánu Bohu a Panne Márii za svoje uzdravenie, na mieste pôvodnej kaplnky začal v roku 1937 z vlastnej iniciatívy budovať nový kostol. Kostol postavili z milodarov veriacich farnosti a okolia. Na hlavnom oltári umiestnili pôvodný obraz Madony s Dieťaťom. Posviacka kostola sa konala 10. augusta 1941. Štefan Herko sa ako profesor náboženstva na gymnáziu v Zlatých Moravciach veľmi rád vracal na toto pútnické miesto, kde osobne zakúsil pomoc a ochranu nebeskej Matky.

Dnes si na tomto mieste uctieваме Pannu Máriu Rožňavskú, tak ako ju máme v úcte v rožňavskej katedrále a ktorá je kópiou obrazu z rímskej Baziliky Santa Maria Maggiore – „Salus Populi Romani“. Aj to spája tieto dve miesta – titul Panna Mária Snežná. Miesta veľkosťou neporovnateľné, ale zjednotené milosťou.

Otec biskup Stanislav Stolárik v Úhornej 5. 8. 2018 vo svojej homílii povedal: „Tam kde je Mária a my s ňou, tam je vždy spoločenstvo s Ježišom. A Mária vždy posilní našu nádej. Veľakrát rozumieme, čo je to beznádej, keď už nemáme nijaké riešenie, a už sme vypustili zo svojho slovníka slovíčko „nádej“, akoby sme už ani nevedeli, čo znamená mať nádej. Sv. Otec Ján Pavol II. si dokonca dovolil povedať, že prekročí prah nádeje. Keď už všetko skončilo, akoby zomrela nádej, teda možnosť na riešenie. Ešte aj táto hranica, s Božou pomocou a pod ochranou Matky Božej, Panny Márie sa dá prekročiť. Teda Matka nádeje je Mária, ktorá nám hovorí: „Vždy sa dá ísť dopredu!“ Tieto myšlienky vychádzajú z jeho oblúbeného mariánskeho učiteľa sv. Ľudovíta Máriu Grigniona z Montfortu. „Nádej sa rodí z viery.“ ... Nádej sa rodí z viery, lebo kde nie je viera, tam už nie je ani nádej. Čím hlbšia je viera, tým silnejšia je aj nádej. Koľko ľudí už bolo v najkritickejších chvíľach života, keď dá sa povedať, boli všetkými opustení a všetko zlyhalo. Ale ak títo ľudia mali vieru; či to bola choroba, či to bola vojna, alebo to boli nejaké iné životné skúšky, preukázali silnú nádej: „dá sa to prekonať, lebo Boh je s nami aj v tejto situácii.“ Boh ich nesklamal, ani Mária ich nesklamala. Čím hlbšia, pevnejšia je viera, tým je silnejšia aj nádej. ... Boh nám dáva aj potrebné nástroje k tomu, aby sa naša nádej stávala silnejšou. Dívame sa na Pannu Máriu, akú mala ona silnú vieru, dôveru, keď povedala: „Hľa služobnica Pána!“ Nevedela, čo ju čaká. Ale Boh ju oslovil a ona povedala: „Hľa služobnica Pána! Bože, som v твоjich rukách.“ Nešpekulovala, nekritizovala, nevymýšľala. „Boh ma oslovil, teda idem.“ Preto ju plným právom nazývame Matkou nádeje a na ňu môžeme vziať slová z Knihy Sirachovho syna: „Ja som matka krásneho milovania,

(matka) bázne, uznanlivosti a svätej nádeje.“ Tak napísal Sirachovec (Sir 24,24). „Lebo tam“, pokračujeme, „tam, kde je Mária, tam je nádej.“ Svätý Otec, sv. Ján Pavol II. v exhortácii Cirkev v Európe, poukázal na množstvo mariánskych kaplniek, kostolov, pútnických miest; na jednom z nich sa teraz nachádzame; a povedal: „Z toho prameniaca nádej, to je najdôležitejšia črta Európy“ a my v pravde dodávame: teda aj Slovenska. „Keď sa ešte zaplňajú mariánske svätyne a miesta, z toho pramení nádej!“ Takto nás povzbudzuje Svätý Otec Ján Pavol II. Jeho pohľad sa zdá byť značne optimistický, keď s toľkou istotou povzbudzoval k mariánskej úcte, lebo „Mária je nádejou“ a dopovedá: „A zajtra môže byť lepšie!“ Zajtra môže byť lepšie. To je veľké povzbudenie! Lebo tam, kde je Mária, tam je nádej.

NASLEDOVAŤ PANNU MÁRIU – PRINÁŠAŤ NÁDEJ

Pán Ježiš povedal: „*Vy ste svetlo sveta*“ (Mt 5,14). Byť kresťanom znamená prijímať Kristovo svetlo a odrážať ho v každodennom živote – v добрote, pravde a láske. Byť kresťanom znamená nasledovať Pannu Máriu a prinášať ľuďom posolstvo nádeje o tom, že Ježiš žije, že má vládu nad svetom a s každým z nás má osobitný plán lásky. Základom opravdivej nádeje je uvedomiť si, že sme milované Božie deti. Nestačí niekomu povedať: „musíš si viac veriť; viem, že to zvládneš“, ale svedčiť o nádeji: „verím Ježišovi, že to má v rukách“, „neviem, ako to dopadne, ale viem, kto kráča so mnou: Ježiš a Mária. Preto viem, že to bude dobré.“

Sv. apoštol Pavol v Liste Rimanom napísal: „*nádej nezahanbuje, lebo Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali*“ (Rim 5,5). Nádej spočíva v láske. V láske, ktorá všetkému dáva zmysel. Jeho láska je prítomná všade tam, kde je kríž, aj v tých najbolestnejších životných tragédiách je Ježiš s nami – On nás nesie na svojich pleciach, vo svojom Srdci.

Panne Márii záleží na každom z nás. Volá nás na pútnické miesta, pretože do jej rúk bolo vložené posolstvo nádeje. Chce nás posilniť vo viere, nádeji a láske a urobiť z nás poslov nádeje pre druhých. Pýtali sme sa: Máme teda ešte nádej na lepšiu budúcnosť? Prvý kancelár Spolkovej republiky Nemecko politik **Konrad Adenauer** povedal: „*Skrytými, ale skutočnými hlavnými mestami sveta sú mariánske pútnické miesta*“ Pápež **Ján Pavol II.** to počas svojej návštevy mariánskeho pútnického miesta Kevelar v Nemecku v roku 1987 rozviedol nasledovne: „*Skutočnými centrami svetových dejín a dejín spásy nie sú rušné hlavné mestá politiky a obchodu, peňazí a svetskej moci. Skutočnými centrami dejín sú tiché miesta modlitby. Práve tu sa zvlášť intenzívne odohráva stretnutie medzi pozemským svetom a nadprirodzeným svetom, medzi putujúcou Cirkvou na zemi a večnou a víťaznou Cirkvou v nebi. Tu sa dejú väčšie a pre život a smrť rozhodujúcejšie veci ako vo veľkých hlavných mestách, kde si ľudia myslia, že sú vždy na pulze doby a otáčajú kolesom svetových dejín.*“

Preto prichádzajme aj v týchto letných dňoch na mariánske pútnické miesta, prichádzajme k Matke a vyprosujme nádej pre nás svet, pre naše Slovensko, pre naše mestá, spoločenstvá, rodiny a vzťahy. Vyprosujme si nádej na nové povolania ku kňazstvu a k zasvätenému životu. Tu si môžeme vyprosiť všetko, čo potrebujeme a čo je v súlade s Božou vôľou. Francúzsky spisovateľ a básnik **Paul Claudel** povedal, že existuje niečo ešte smutnejšie ako strata bohatstva: strata nádeje. To je pre nás najväčšie nebezpečenstvo a naša najväčšia bolesť. Nestrácajme nádej na zmenu k lepšiemu, čo v prvom rade znamená mať nádej na zmenu nás samých, nášho vzťahu s Bohom a blíznym, nášho postoja k životu.

MÁRIA – HVIEZDA RANNÁ

Pod týmto titulom „Hviezda ranná“ vzývame Pannu Máriu aj v Loretánskych litániách. Hviezdy, hoci sú obrovskými telesami, javia sa následkom svojej nesmiernej vzdialenosti nášmu oku ako nepatrné bodky. Podobne Panna Mária, hoci prevýšila veľkosťou svojho povolania všetko tvorstvo, považovala seba samú za služobnicu Pána. Hviezda ranná, alebo zornička patrí k najvýznamnejším hviezdám, ktoré vidíme na nebeskej oblohe. Ranná hviezda mizne, keď sa na nebi objaví slnko; pri jeho západe sa zasa ukáže ako večernica. Panna Mária je teda tá, ktorá predchádzala Ježiša Krista, Slnko spravodlivosti, a ohlásila deň spásy. Počas verejného účinkovania Pána Ježiša žila Panna Mária v tichom ústraní, evanjelisti nám o nej hovoria len málo. Až keď zachádzalo jasné Slnko, vychádza Panna Mária

ako večernica; vidíme ju, ako stojí na Kalvárii pod krížom svojho Syna. Po jeho nanebovstúpení žila uprostred apoštolov a prvých kresťanov, bola ich potechou, posilou a radkyňou. Aj pre dnešnú dobu je nám Panna Mária daná ako Hviezda ranná, ktorá ukazuje smer v čase temnoty.

V encyklike *Spe salvi* **pápež Benedikt XVI.** píše: „V hymnuse z 8. - 9. storočia, teda viac než tisíc rokov starom, pozdravuje Cirkev Máriu, Božiu Matku, ako „hviezdu nádeje“: *Ave maris stella*. Ľudský život je cesta. K akému cieľu? Ako k nemu nájdeme prístup? Život je ako cesta na búrlivom a neraz tmavom mori dejín. Cesta, pri ktorej sledujeme hviezdy, ktoré nám ukazujú smer. Pravými hviezdami nášho života sú ľudia, ktorí dokázali správne žiť. Oni sú svetlami nádeje. Ježiš Kristus je skutočným svetlom, žiariacim nad všetkými temnotami dejín. Aby sme však dospeli až k nemu, potrebujeme bližšie svetlá, ľudí, ktorí nám dávajú svetlo tým, že berú z jeho svetla a tak ponúkajú orientáciu aj nášmu putovaniu. Kto z ľudí by mohol byť pre nás väčším svetlom nádeje než Mária!“

V jednej z najkrajších osemnástich kázni o Panne Márii, ktoré sa nám zachovali, opisuje **sv. Bernard** Pannu Máriu slovami plnými útechy ako žiarivú morskú hviezdu, ktorá v každej situácii prináša záchranu a pomoc:

„Keď zbadáš, že sa v tomto pozemskom živote zmietaš uprostred víchric a búrok viac, ako keď kráčaš po pevnej zemi, a ak nechceš, aby ťa pohltili hlbiny vôd, nespúšťaj svoj zrak z tej žiarivej Hviezdy. Keď sa priženú vetry pokušení, keď narazíš na bralá utrpení, hľad' na Hviezdu, vzývaj Máriu. Keď tebou zmietajú vlny pýchy, ctibažnosti, ohovárania, nenávisti a možno aj závesti, hľad' na Hviezdu, vzývaj Máriu. Keď loďku tvojej duše otriase hnev, lakomosť či nečistota, hľad' na Hviezdu, vzývaj Máriu. Keď ťa tlačí množstvo hriechov, trápia výčitky svedomia, keď ťa desí predstava Božieho súdu, keď sa ťa zmocňuje smútok a zúfalstvo, hľad' na Hviezdu, vzývaj Máriu. V nebezpečenstvách, v úzkostiach, v pochybnostiach hľad' na Hviezdu, vzývaj Máriu. Jej meno nech nezide z tvojich úst, nech nevymizne z tvojho srdca. A aby si získal podporu jej príhovoru, nezabúdaj na príklad jej života.

Nasleduj ju a nezablúdiš.

Pros ju a nezúfaš si.

Na ňu myslí a nikdy sa nezmýliš.

Jej sa drž a nikdy nepadneš.

Pod jej ochranou nebudeš poznať strach.

Keď ťa bude ona viesť, neunavíš sa.

Keď ti bude ona milostivá, dosiahneš cieľ.”

PANNA MÁRIA MATKA NÁDEJE Z PONTMAIN

V januári 1871 nemecká armáda postupovala smerom na západ Francúzska. V malej dedinke Pontmain sa zdala byť všetka nádej stratená. Všetci mladí muži z dediny boli v armáde a o ich osude nenboli žiadne správy. Nemecká armáda sa približovala. Dvanásteho januára vstúpila do Le Mans a ráno sedemnásteho dosiahla brány len tridsať kilometrov vzdialeného Lavalu. Farár otec Guerin hral v kostole na organe a viedol liturgiu s malým spoločenstvom veriacich. Niekoľko dní pred zjavením ho prekvapilo ticho keď hral, zdalo sa, že sa nikto nepridáva k spevu ani k modlitbám. Keď sa obzrel, jeho ľudia mu naznačili, že nemá zmysel sa modliť ani spievať, Boh ich nepočuje.

Večer 17. januára traja členovia rodiny Barbedetteovcov pripravovali v stodole krmivo pre kone. Cézar, otec rodiny, a jeho dvaja synovia, dvanásťročný Eugen a desaťročný Jozef. Eugen na chvíľu vyšiel zo stodoly. Zem a strechy pokrýval sneh, obloha bola posiatá hviezdami. Oproti stodole, asi šesť metrov nad domom ich susedov, uvidel krásnu dámu s rukami vystretými smerom nadol, oblečenú v tmavomodrých šatách, posiatych zlatými hviezdami.

Keď istá miestna žena prechádzala okolo, Eugen poukázal na krásnu dámu. Ale ona nič nevidela. Otec Cézar a brat Jozef to započuli, vyšli zo stodoly a pozreli sa nad dom ich suseda. Otec videl iba hviezdy. „Vidím ju celkom jasne!“ povedal Jozef. Obaja chlapci boli nadšení. Znepokojený otec ich prerušil a prikázal im vrátiť sa do stodoly, aby dokončili prácu. Po chvíli požiadal Eugena, aby vyšiel von a pozrel sa, či niečo nevidí. Z prahu stodoly povedal: „Áno, je to presne to isté.“

Počas nasledujúcich troch hodín sa toho veľa odohralo. Nebeské videnie mali aj ďalšie dve deti, jede-

násťročná Františka a deväťročná Jeanne-Marie. Deti všetko opísali skupine susedov, ktorí sa zhromaždili pred stodolou. Potom sa okolo postavy Panny Márie objavil oválny rám. Vo vnútri oválu sa ukázali štyri sviečky a na srdci Panny Márie bolo vidno malý červený kríž. Ten sa objavil práve vtedy, keď prišiel pán farár. Pred stodolou sa zhromaždilo asi päťdesiat ľudí, tri štvrtiny dediny. Modlili sa ruženec, počas ktorého sa zdala postava Panny Márie vyššia a ešte krajšia. Následne sa ukázala tabuľa s nápisom, písmená sa objavovali jedno za druhým, deti ich plné vzrušenia hláskovali. Posolstvo znelo:

„Len sa modlite deti moje, Boh čoskoro odpovie na vaše modlitby, môj Syn sa nechá pohnúť.“

Potom Panna Mária zdvihla ruky do výšky. Usmievala sa, keď sa zástup ľudí modlil a spieval hymny na jej počesť. Pred Pannou Máriou sa zjavil veľký červený kríž s postavou ukrižovaného Krista. Držala ho v oboch rukách. Na vrchu na bielom pozadí bolo veľkými písmenami napísané: Ježiš Kristus.

Hneď nato jedna z hviezd rozsvietila štyri sviečky okolo Panny Márie. Potom sa pri nohách Panny Márie objavil veľký biely závoj a postupne ju zakrýval. Čoskoro zjavenie úplne zmizlo. Bolo takmer deväť hodín. Všetci išli domov s nádejou v srdci. Nasledujúci deň nemecká armáda, napriek tomu, že sa jej nikto nepostavil na odpor, prestala postupovať. O týždeň neskôr vojna skončila. Tridsaťosem vojakov z Pontmainu sa vrátilo domov bez zranení. Vo februári 1872 Mons. Wicart, biskup z Lavalu, vyhlásil zjavenie v Pontmain za autentické.

Posolstvo nádeje, ktoré Panna Mária odovzdala cez malé deti, viedlo k tomu, že si Pannu Máriu na tomto mieste začali uctievať pod titulom Matka nádeje.

SVEDECTVO

V knihe *Zápas o nádej*, zachytáva historik a publicista Ján Šimulčík životné príbehy tajných kňazov v rokoch 1969-1989. Jedným z nich je **Ladislav Stromček**, ktorý sa venoval vysokoškolskej mládeži a podával náboženské informácie do rozhlasovej stanice Hlas Ameriky. Štátna bezpečnosť ho zadržala pri podávaní správy Antonovi Hlinkovi do Mníchova. Za „podvracanie republiky“ mu hrozilo niekoľko rokov väzenia.

Hovorí: „Už v aute, kým sme sa veľkou rýchlosťou uberali na Februárku, som premýšľal o stratégii. Spomenul som si na všetky poučenia a rozprávania mojich priateľov. Bolo mi jasné, že tu už nijaké výhovorky nepomôžu. Akýmikolvek rečami sa môžem len zamotať a všetko poprezrádzať. Tu je možné už len jedno: ‚Nepoviem ani slovo, nič nepodpíšem...‘ Uvedomil som si, že som mimoriadne pokojný a vyrovnaný. Neprežíval som žiaden strach, sám som sa tomu čudoval. Mysľou my prebehla vďačnosť voči Bohu a prišlo mi na myseľ, že by som sa mohol modliť ruženec... Nasledoval niekoľkohodinový výsluch... Zostal som ticho. Vyšetrovateľ veľavýznamne hovoril, že mi môžu dať pätnásť rokov za špioňaz. V rukách mali jasné dôkazy, nebola ani najmenšia šanca na prepustenie. Niekedy v podvečer som sa, pozerajúc do okna, konečne začal modliť ruženec. Povedal som si, že sa pomodlím všetky tri, ako som mal vo zvyku. Išlo mi to veľmi pomaly, nedalo sa mi dobre modliť, lebo rozprávali veľmi zaujímavu. V jednej chvíli vyšetrovateľ zahlásil: ‚Modlite sa ruženec, čo?‘ Ako na to prišiel, naozaj neviem. Okolo polnoci mi povedali, že to nemá význam, odvedú ma do cely a ráno budeme pokračovať. Vtedy mi prišla na um myšlienka: ‚Domodli sa ruženec a ideš domov.‘ Usmial som sa nad tým: Hrozí ti niekoľko rokov väzenia a ty si myslíš, že pôjdeš domov? Bol som už asi pol hodiny stále pri poslednom desiatku, nie a nie sa domodliť, nedalo sa mi sústrediť. No stále mi znelo: ‚Domodli sa ruženec a ideš domov.‘ Povedal som si, že ich nebudem počúvať, aby som sa domodlil, kým ma dajú do cely. Ledva som sa dopracoval k poslednému Zdravas. Dokončil som: ‚Sláva Otcu... Amen.‘ Ako som dopovedal posledné Amen, doslova v tej sekunde vyšetrovateľ vstal, pozhrňal všetky papiere a povedal: ‚Zoberte si svoje veci. Prídete ráno o desiatej.‘ Zostal som napnutý, či to nie je zase nejaký chyták. Ale nebol. Vyviedol ma do vestibulu a službukonajúcemu povedal, aby odomkol. Ešte raz mi pripomenul: ‚O desiatej!‘ A odišiel. Pozeral som na neho ako neveriaci Tomáš. V mysli sa mi zopakovali slová: ‚Domodlíš sa ruženec a ideš domov...‘

Bolo to najväčšie prekvapenie večera. Vyšiel som okolo pol druhej v noci do prázdnych bratislavských ulíc. Od radosti som bežal, vyskakoval som ako pojašený. Prišlo mi na myseľ: ‚Vidiš, keby si sa bol od začiatku poriadne modlil, mohol si byť doma už o šiestej večer, a nie o druhej ráno.‘

KONKRÉTNE KROKY

1. Pomodlime sa modlitbu sv. Jána Pavla II. k Panne Márii, rannej hviezde:

Ó, Mária, ranná hviezda nového sveta, Matka žijúcich,
tebe zverujeme problém života:
zhliadni, Matka, na nespočetné zástupy detí,
ktorým nie je dovolené prísť na svet,
chudobných, ktorí zápasia s ťažkosťami života,
mužov a ženy – obete neľudského násillia,
starých a chorých zabitých z ľahostajnosti
alebo z nepravého súcitu.
Daj, aby všetci, čo veria v tvojho Syna,
vedeli otvorene a s láskou ohlasovať
ľuďom našej doby Evanjelium života.
Vypros im milosť, aby ho prijímali ako stále nový dar,
aby pociťovali radosť a vďačnosť z jeho slávenia po celý život,
vypros im odvahu, činné a vytrvalé svedectvo o ňom,
aby mohli budovať so všetkými ľuďmi dobrej vôle
civilizáciu pravdy a lásky
na chválu a slávu Boha, ktorý stvoril život a miluje ho. Amen.

2. Navštívme počas prázdnin niektoré mariánske pútnické miesto – „privilegované miesto na zrod nádeje“, a prosme Pannu Máriu o potrebné milosti pre seba a pre tých, ktorí sú nám zverení. Ďakujme a prosme aj za kňazov a zasvätených, aby sa vždy utiekali k Panne Márii – Hviezde novej evanjelizácie, ktorá im pomôže byť žiarivými svedkami evanjelia.

3. Ak je v našom živote niečo, na čo nemáme riešenie a zdá sa nám to beznádejné, napíšme tieto úmysly Panne Márii a odovzdajme jej to pri jej oltári, alebo v niektorom mariánskom chráme. S nádejou v srdci, že „Boh čoskoro odpovie na naše modlitby“, ako to nám to Panna Mária Matka nádeje odkázala v Pontmain.